Az Ujszegedi Kender-Lenszövő árui

Dániában, Teheránban és más külföldi országokban

A gyár határidő előtt eleget tett harmadik negyedévi export-tervének

Megélénkült a nemzetközi kereskedelem. Ez a tény azt is jelenti a külföldre is termelő magyar ipari üzemek számára, hogy *szakadatlanul szebbet, jobbat kell adniok, hogy az igényeket kielégítsék.* A harmadik negyedévben ez a követelmény állt az Újszegedi Kender-Lenszövő Vállalat kollektívája előtt is. A feladatnak

a műszakiak és a munkások

együtt áldozatos tevékenységgel, gyakran hősiesen eleget tettek. A harmadik negyedévi export-tervét a gyár — hűen az évi vállaláshoz — szeptember 15-én, délután 2 órakor teljesítette, — tizenöt nappal a határidő előtt. A gyár belföldi kötelezettségeinek, a harmadik negyedév eddig esedékes részeinek is jó minőséggel, maradéktalanul eleget tett.

A hatalmas újszegedi gyár — hazánk legnagyobb nehéz szövődéje — *gyártmányainak mintegy 20—25 százalékát szállítja külföldre. Ebben a negyedévben tömlőket küldtek Csehszlovákiába és Romániába. Ponyvát és viharkabát anyagot gyártottak a Szovjetuniónak. Svédországba Norvégiába és Dániába ponyvákat készítettek. Teheránba még soha nem küldött árut az újszegedi gyár. Most már oda is készítettek ponyvákat.* Ez is azt jelzi, hogy az újszegediek gyártmányai versenyképesek voltak. Nem lehet azonban megállni, ezt nagyon jól tudják az újszegedi gyárban és szüntelenül azon munkálkodnak, hogy minél szebb, jobb árut állítsanak elő. Mert ez elengedhetetlenül szükséges a külföldi piac további megtartásához, s a rendelés növeléséhez. Helyesen a ponyvánál 79 minőséget állítottak elő mintaként. Ezek azután elkerülnek külföldre, hogy válogassanak belőlük, s rendeljenek tetszésük szerint.

A megállapítás mögött, hogy az újszegedi gyár 15 nappal a határidő előtt eleget tett harmadik negyedévi tervének,

emberek nagyszerű munkája,

akarata, helytállása állt. Kötetre valót lehetne írni erről. A nagy munkából nézzünk meg néhány mozzanatot, amelyből hozzávetőleges képet lehet kapni, hogyan sikerült a kiváló eredmény elérése.

A gyár pártbizottsága ülésén nem egyszer megbeszélte az export-tervvel kapcsolatos kérdéseket, s ráirányította a pártalapszervezetek figyelmét az export-terv teljesítésének jelentőségére. Az üzemrészekben így állandó napirenden volt a kérdés.

A műszakiakból alakult és az exportra kerülő áruk termelése problémáival foglalkozó brigád menetközben sok hasznos intézkedést tett. Megbeszéléseiken határozták meg az üzemrészek közötti helyesebb együttműködést is. A diszpécser szolgálat, akárcsak a meósok, nagyon jól oldották meg feladataikat, s tevékenyen résztvetek a munka helyes kialakításában.

A diszpécser szolgálat

is naponta végzett ellenőrzést, korábban ez ilyen rendszeresen nem volt meg. *A Szegedi Kenderfonógyár* — amely az újszegedi gyár nyersanyag szükségletének zömét adja — *részese a szép sikernek,* mert időben egyre inkább kifogástalan fonalat küldött.

Az újszegedi gyárban az előkészítő üzemrészből kerül az anyag a feldolgozásra. Hiba volt, hogy a cérnázóban olajozódott az anyag, s ez a szövődében nagyban rontotta a minőséget. *Megfelelő intézkedésekkel megakadályozták az anyag olajozódását.* Nagyon ügyelnek arra is, — mint ahogy Kiss József, az előkészítő üzemrész vezetője elmondotta — az előkészített anyagban ne legyenek színárnyalat különbségek. Az export-terv sikeres teljesítését jól elősegítette Dóra Antal felvető, Prágai Rozál cérnázó. Váradi Istvánné láncorsózó nemcsak tervét teljesítette, hanem elsőrendű minőséget gyártott. Ezért 150 forint pénzjutalmat is kapott.

A szövődében hat ifjúsági export-brigád működik. Természetesen idősebb szövőnők is készítenek árut külföldre. Igen szép teljesítménnyel dolgozott az export-terv határidő előtti megvalósításáért Kálmán Júlia ifjúsági export-brigádja. E brigád tagjai: Galgóci Piroska, Varga Mária és Szücs Mária. Kifogástalan minőséggel tervünknek 103 százalékra tettek eleget. A brigádvezető Kálmán Júlia, fiatal

jókedélyű lány

és maga mondja, hogy a brigád tagjai időnként tanácskozásra ültek össze, megbeszélték a kérdéseket a jó munkáért. Sposzta néni, — a végtelenül kedves munkásasszony — harminchat éve szövőnő. Két gépen ponyvát sző. Kiválóan érti mesterségét. Jó munkájáért legutóbb pénzjutalmat is kapott.

A szövődében az export-terv mielőbbi megvalósításáért gyakran kellett „átállást" végezni egyes gépeknél. Ezt derekasan és jól tették meg különösen a II-es és a VIII-as parti művezetői, segédművezetői.

A tisztító és kivarró üzemrészben a szövésnél keletkezett egyes hibákat dolgozzák el. Frányó József, az üzemrész vezetője elmondotta, régebben a nagyobb szövési hibákat tovább engedték. Ma már nemcsak jelszó, hanem valóság náluk: *kijavíthatatlan hiba nincs.* Ebben az üzemrészben igen jól dolgozott a kommunista Márton Istvánné és Dobó Andrásné is az export terv sikerre viteléért.

Kemény, egész embert kíván a munka a festődében. Nagyon fontos művelet a festés, impregnálás. Korim György többszörös újítói a festőde művezetője elmondta, hogy

a külföldi megrendelők

kívánsága szerint gond volt az egyes ponyvák fehérre való impregnálása. E kérdés megoldásáért brigád alakult. Nem is maradt el az eredmény! Jól helyt állt a fiatal Bunford Mihály impregnáló gépmunkás. Ezzel megbecsülést szerzett magának.

A szárazkikészítőben — Bálint János újságolja — tökéletesebb mángorlási eljárást alkalmaztak. S ez is segítette a minőség javulását.

Bizony a készárú raktárban is volt teendő. Korábban a beérkezett áruk „zsákjait" csak akkor látták el megfelelő feliratokkal, ha az a raktárba érkezett. Ebben a negyedévben, a „zsákokat" előre elkészítették a megfelelő felírással. Így

késedelem nélkül

végezhették a csomagolást. Ez öröm Komlódi Sándornak, a raktár vezetőjének és a többi itt dolgozónak. A raktárban Petri Mihály bálázó, Makula Béla bálázó és Petri Mihályné varrónő különösen jól tevékenykedett.

A sikerek nem tehetik, — nem is teszik — elbizakodottá az újszegedi gyár vezetőit, munkásait. Törekvésük, hogy minél szebbet, jobbat adjanak mind a hazai, mind a külföldi szükségletek kielégítésére. Ezért az üzemen belül tovább javítják a munkát. Ellátogatnak majd a Szegedi Kenderfonógyárba is, hogy megbeszéljék, miképpen segíthetik elő a kenderfonógyáriak ezután még jobban az újszegediek munkáját. S az újszegedi üzem gyártmányai így is méginkább elismerést szerezhetnek a messzi külföldi országokban a magyar iparnak.

(m. s.)

— **Több dolgozót tüntettek ki** a szegedi BELSPED-nél. Kovács István forgalomirányító a »Közlekedés kiváló dolgozója» lett, Katona József, Csiszár Lajos és Wolford Ferenc a sztahánovista oklevelet nyerték el, a sztahánovista címet pedig Vastag József, Vida József, Silóczky János, Miskolczi Gábor kapta meg.

»Tetszik nekem a szép, korszerű üzem«

Ipari tanulók a Szegedi Ruhagyárban

EGYSZER valamelyik szabómester kiszámította unalmában, hogy hányat kell ölteni egy férfiruhán, amíg arra az utolsó gomb is felkerül. Nem emlékszem már a számra, csak arra, hogy nagyon sokat!

S az öltögetéssel, tűvel a kézben kezdődik a szabó mesterség eltanulása. A tanuló ül, kezében egy tenyérnyi szövetdarab, egy befűzetlen tű, újján a gyűszű és öltöget. A tű üresen bújik a szövet szálai közé, s üresen is jön elő. És mégis újra meg újra ölteni kell!

A Szegedi Ruhagyár egyik munkatermében negyvenöt fiú és leány gyakorolja az öltögetést. A mesterek látják, figyelik a munkát, ott sétálnak közöttük, s hol egyik, hol másik tanuló kezén, testtartásán igazítanak. Az egyik fiú egészen közel hajol a szövethez. Olyan a háta, akár egy kifli. Varga elvtárs mellélép és kiegyenesíti.

— Vigyázz, így kibököd a szemed! — figyelmezteti tréfásan. Forró elvtárs pedig éppen egy szöszke lány mellett áll meg. Igazít a könyökén, megmutatja neki, hogyan fogja a szövetet. A kis mosolygós lány ölt az üres tűvel, s Forró elvtárs rábólint.

Igy megy ez az első napokban, hetekben. A Ruhagyár negyvenöt új ipari tanulója így tanulja meg a mesterség legelemibb fogásait: a helyes gyűszűtartást, tű- és anyagfogást.

MÉG CSAK EGY NAPJA, hogy elkezdték a szakma tanulását, Varga elvtárs, a mester jó személyével mégis megállapította már, hogy valamennyien tanulékonyak és kitartóak. Nagy igyekezettel próbálják újjaikat hozzászoktatni az új munkához és példás fegyelmükkel megerősítették az oktatókat abban a szándékukban, hogy jó szakemberekké képezzék őket.

Az üzem nem fukarkodott a képzésükhöz szükséges feltételek megteremtésében, a legjobb szakemberekre bízta oktatásukat, s több mint ötvenezer forintos beruházással külön munkatermet biztosít számukra. Ez a munkaterem arról lesz nevezetes, hogy a technika mai fejlettségéhez képest ez lesz az üzem legmodernebb szinkron-terme. Szovjet tapasztalatok alapján tervezték meg és elsején már itt fognak dolgozni az új ipari tanulók. Ők tehát már a legkorszerűbb technika alapján fogják elsajátítani szakmájukat. Különös jelentősége van ennek, hiszen pár éven belül ez a technika válik általánossá a konfekció-üzemekben, s ettől, mint Szabó Sándor elvtárs, az üzem főmérnöke mondotta, a konfekció áru minőségében rohamos javulást lehet várni.

A TANULÓK a kiváló szakmai képzés mellett munkaruhát, üzemi ebédet és fizetést is kapnak. Fizetésük a két tanulmányi év alatt fokozatosan növekszik tanulmányi eredményük és munkateljesítményük alapján. Ezek mellett az ipari tanulók az üzemi teljesjogú dolgozói. Ugyanúgy résztvehetnek az üzem kulturális- és sportéletében, mint a többi dolgozó. Rendelkezésükre áll az üzem minden sporteszköze. Az üzem munkásai kedves meglepetésként társadalmi munkával röplabdapályát építettek számukra. Ők pedig nem vonakodnak élni ezekkel a lehetőségekkel. Már is többen jelentkeztek az üzem énekkarába és az egyes sportszakosztályokba.

Az oktatók, akik évtizedekkel ezelőtt tanulták szakmájukat, az emlékekkel küszködnek. A sok öltögető fiú és leány fölidézi egy pillanatra a múltat. Varga elvtárs felnéz, lágy tekintetével körülsímogatja a fiatalokat és felsóhajt.

— *NEKÜNK* nem fogták meg a kezünket. Nem magyarázták, hogy „így vagy úgy csináld". Csattant a pofon, s újjunk hegyébe szaladt a tű, kezünkből kiesett a munka. A segéd is féltette tőlünk a tudományát, s úgy kellett ellesnünk minden mozdulatot. A mi tanulóéveink leginkább a műnelyen kívül teltek el, hisz olcsó cseléd voltunk a mesternek. Azután tudtunk tanulni, amikor eltelt a három tanulóév!

S kérdeznénk a fiúkat, lányokat is, hogyan érzik magukat az üzemben, de ők még nem beszélnek. Csak Fogarasi Margitot lehet szóra birni.

— Tetszik nekem ez a szép, modern üzem, úgy gondolom, hogy itt nagyon jól meg fogom tanulni a szakmát, mert minden feltétele megvan és én is nagyon akarom.

A többiek nem szólnak, csak ülnek, ülnek és bujtatgatják az üres tűt a szövet puha szálai között. Tanulnak...

(—n —n)

Nem vált be a kulákmódszer

A középparasztokat nap mint nap meg kell nyernünk és meg kell győznünk a népi demokrácia politikájának helyességéről. Ha hiányzik az ilyen következetes meggyőző munka, akkor könnyen a kulákság befolyása alá kerülnek és ennek következtében saját érdekük, s a dolgozó nép összessége ellen cselekszenek.

Forráskúton lakik Zádori György nevű kulák, aki rozsból 944, búzából 672, baromfiból 28, tojásból 40, sertésből 320 kiló beadással hátralékos. Még augusztus 18-án befejezte Zádori a cséplést, azonban — mivel a tanács és a begyűjtési hivatal a megfelelő ellenőrzést elmulasztotta — nem teljesítette beadási kötelezettségét. Az ellenőrzés elmulasztásának az lett a következménye, hogy a kulák húsz mázsa rozsot tönkretett. A megpenészedett, megdohosodott értékes kenyérgabona sem vetés céljára, sem emberi táplálkozásra nem alkalmas. A kulák felesége mint egy kéthónappal ezelőtt szabadult a börtönből, ahol a feketén levágott borjúért töltötte börtönbüntetését. Zádori ugyancsak engedély nélküli jószágvágásért tölti börtönbüntetését. Ezt a kulákot követte Lajkó Károly Forráskút 306. szám alatt lakó dolgozó paraszt, aki noha még augusztus 15-én elcsépelt, nem teljesítette gabonabeadását, gabonáját szintén megrothasztotta, ami már állati takarmányozásra sem alkalmas.

Vidéki Máté 16 holdas forráskúti dolgozó paraszt is azt hitte, hogy a kulákoktól tanult rafinériával kijátszhatja az állam rendeletét. Vidéki mindennap megjelent egy kevés megvizesített gabonával a begyűjtőhelyen. Természetesen a bemutatott minta alapján gabonáját a nedvesség miatt nem vették át egyetlen alkalommal sem. Most azonban, amikor a trükköt leleplezték, a begyűjtési megbízottak Vidék Máté lakásán kitűnő száraz gabonát találtak.

Üllésen is akad számos dolgozó paraszt, aki a kulákok szavára hallgat. Monostori Géza kulák 900 kiló kenyérgabona, 100 kiló zab, 631 kiló sertés, 33 kiló tojás és 326 kiló vágómarha beadással hátralékos és mivel szembeszállt a helyszíni behajtást végző begyűjtési dolgozókkal, az ügyészségen feljelentést tettek ellene. Szilágyi Ferenc és Maróti József üllési dolgozó parasztok a Monostori-féle kulákokra hallgatva — noha megfelelő terméynük lenne a beadás teljesítésébe — elhanyagolták az állam iránti kötelesség teljesítését. Ennek következtében nemcsak elszámoltatták őket, de elestek az ingyen korpajuttatástól is, ami csupán Szilágyi Ferenc esetében majd 140 kilót jelent.

Ezek a példák azt mutatják, hogy azok a dolgozó parasztok, akik nem fogadják meg az állam tanácsát, hanem ehelyett a kulákság szabotálásra ösztönző hangjára hallgatnak, minden esetben szembetalálják magukat a dolgozók államhatalmával.

MIKLÓS PÉTER algyői, (István u. 19. sz.) lakos a község közelében lévő állami erdőből júliusban 3 élőfát kivágott és ellopott. A bíróság társadalmi tulajdon elleni lopás és engedély nélküli fakivágásért 4 hónapi börtönre ítélte.

SÉRELMEZIK a röszkei dolgozók, hogy a földművesszövetkezetben nem elégítik ki a vásárlók igényeit megfelelően. A boltkezelő és több esetben a személyzet is nem becsülik eléggé a dolgozókat; fölényes hangon beszélnek velük. Röszke lakói úgyvélik: a bolt dolgozói vannak a lakosságért, nem pedig fordítva.

Szegedi jegyzetek

Gondolatok őszről, ifjúságról, madarak vándorlásáról

Néhány napja valahogyan megváltozott a szegedi utcák képe. Ó nem, kedves olvasó, nem a szemerkélő esőre meg a csípősen fújdogáló szélre gondolunk, amely olyan váratlanul váltotta fel a nem kevésbé váratlanul jött szeptemberi nyarat.

Beszélgethetnénk ugyan erről is, hisz mindnyájunkat meghökkentett és lehangolt a későnjött nyárnak ez a hűtlen eliramodása — minden évben szíven üt bennünket ez a változás, amely a maga rideg kérlelhetetlenségével az idő múlását jelzi számunkra...

De éppen azért, mert a hulló falevelek amúgyis elég szomorkás hangulatot lehelnek, ne beszéljünk erről most. Felejtsük el egy pillanatra azt, ami elmúlik és gondoljunk inkább vidámabb dolgokra, tűnő ősök helyett leendő tavaszokra, terhes férfikor helyett gondtalan ifjúságra.

Ifjúság — igen, éppen erről akartunk beszélni. Az a bizonyos esemény, amely a szegedi utcák képét megváltoztatta, éppen az ijúsággal kapcsolatos.

Néhány nappal a nyár búcsúja előtt kezdődött a dolog. Reggel, amikor a szerkesztőségbe siettem, már a Dugonics téren éreztem, hogy valami történt, valami másképp van, hogy estétől reggelig — igen, határozottan estétől reggelig, mert hiszen amikor tegnap lámpagyújtáskor erre jártam, még minden a régiben volt — valami megváltozott. Csak azt tudnám, hogy micsoda! A kövezet? A házak? A fák lombkoronája, vagy a járókelők ruházata? Azazhogy nem is a ruházata, hanem a kinézete, testtartása, tekintete...? Vagy talán tévednék és a napsugarak játéka az egész?

Már éppen a villamoscsilingelésre akartam fogni a dolgot, amikor hirtelen megvilágosodott az agyam: szeptember van, s vele új emberfajta jelent meg a szegedi utcán. Fiatalemberek, akiknek még a járásáról is leri, hogy valami más, ünnepélyesebb világban élnek. Nyíltarcú fiúk és csinosan öltözött lányok, akikről leolvasni, hogy rettentően átérzett céljuk és ehhez mért öntudatuk van, s akikről leri az a kedves fontoskodás, amely minden idők felsőbb tanintézetbeli diákjának örökre sajátja volt és marad... egyszóval: egyetemi polgárok. Ott nyüzsögnek az egyetem kapuja előtt, teli van velük az utca meg a tér, de még a tejivó is (bizony ma sorba kell állni a mindennapi kávéért, meg azért a jó ropogós kifliért, ami majdnem sütemény, de azért nem drágább, mint a zsemle) és rövidlátó legyen a talpán, aki ezeknek az ifjú embereknek a tekintetéből nem olvassa ki, hogy nekik áll a világ. S ugyan mi jobbat is tehetünk mi, öregek, minthogy jámboran, megadással, korunkhoz illő szerénységgel és bölcseséggel elismerjük: bizony, akárki akármit mond is, valóban nekik, fiataloknak áll a világ...

Szóval ez formálja most át a város képét. Nem a napsugarak csalfa játéka, hanem az ő reményekkel és munkakedvvel teli ifjúságuk fénye varázsol elő mosolyt a házfalakból, kirakatüvegekből, sőt még abból a morc, szürke égboltból is... Egészen boldog vagyok a felfedezésemmel, úgy érzem magam, mint a tanyai gyerek, aki elsőnek vette észre a gólyák érkezését. Igen, a gólyák — hiszen ezek a sietős léptű, elfoglalt fiatalok ugyanazzal az évszakos rendszerességgel repülnek ki innen, s térnek vissza ismét közénk, mint az Alföldre a vándormadarak. Csak éppen az ellenkező évnegyedben, mint a fecskék, gólyák, sirályok. S igaz ugyan, hogy egyszer majd, évek múltán, végleg kirepülnek — de akkor jönnek helyettük mások. Az ifjúságban az a jó, hogy örök.

Most aztán már lépten-nyomon tapasztalom, hogy Szeged egyetemi város. A sarki könyvesbolt előtt, amelynek kivilágított ablakához estenként kirakat-böngészők buzgó hada csoportosul. A sörözőben, ahol a környezethez képest egész szokatlanul időnként filozófiáról és irodalomról szóló beszélgetések ütik meg az ember fülét. No és persze a korzón, mely most éli gyöngy életét. Nem kell unatkozni az ezerszer látott arcok miatt, hiszen itt vannak a kedves, megtért gyerekek, a visszaköltözött vándormadarak.

És most jövök rá, milyen bölcs intézkedés, hogy a tanév őszszel és nem tavasszal kezdődik. Tavasz úrfi úgyis épp eléggé kivételezett személyiség az évszakok között. Hát még milyen rátarti volna, ha az iskolák kapuit is ő nyitná. Így csak a virágnyílás az övé. Az ifjúság nyiladozása és munkakezdő buzgalma akkor vidít fel minket, amikor az egek beborulása a legjobban elszomorítana.

Szemerkélj őszi eső, csak szemerkélj! Kedvünknek már nem ártasz vele. Hasztalan erőlködsz — szeptember mégsem az elmúlást, nem a tűnő éveket, hanem a megújulást, a reményekkel ékes jövőt idézi eszünkbe. Azt a dolgos ifjúságot, amelynek soraiba mindanynyian tartozhatunk, csak a szívünk legyen fiatal.

Kende Péter